

opusdei.org

Homilia en les ordenacions diaconals (novembre 2012)

Us oferim l'homilia que va pronunciar Mons. Xavier Echevarría en la cerimònia d'ordenació diaconal de 31 fidels de l'Opus Dei, a la basílica de Sant Eugeni (Roma).

13/11/2012

Estimats germans i germanes,
estimadíssims fills meus que sereu
ordenats diaques,

1. Ens hem reunit en aquesta basílica per participar en l'ordenació diaconal d'alguns fidels de la Prelatura de l'Opus Dei. Gràcies a Déu, aquests esdeveniments es repeteixen cada any, però no per això podem acostumar-nos a les manifestacions de la bondat de Jesucrist, que assisteix constantment l'Església com havia promès, suscitant també vocacions al sacerdocí. Demanem a l'Esperit Sant que augmenti en tot el món el nombre de ministres sagrats ben preparats, entusiastes, enamorats del Senyor, dedicats plenament al servei de les ànimes. En una paraula: que ens concedeixi abundància de sacerdots sants, veritablement compromesos en el ministeri que se'ls ha confiat.

Gaudeixen de gran actualitat unes paraules escrites per sant Josepmaria en una ocasió anàloga. ***Des de 1944 se succeeixen, com una realitat de***

gràcia i de servei a l'Església, aquestes promocions sacerdotals d'uns pocs socis de l'Obra. Tot i això, -proseguia- cada any hi ha gent que se n'estranyen. ¿Com és possible, es pregunten, que trenta, quaranta, cinquanta homes amb una vida curulla d'afirmacions i de promeses, estiguin disposats a fer-se sacerdots?[1].

La resposta a aquesta pregunta només s'entén en la fe i des de la fe. En efecte, és una gran manifestació de fe el fet que homes de diferents nacions, ben preparats per a l'exercici de la seva professió, renunciïn a excel·lir al món civil i acullin amb alegria la crida divina per esdevenir ministres sagrats.

2. L'ordenació del dia d'avui té lloc a les poques setmanes de l'inici de l'Any de la fe, proclamat pel sant pare Benet XVI amb la carta apostòlica que comença amb aquestes

paraules: La "*Porta de la fe*" (cf. *Ac 14, 27*), que introdueix en la vida de comunió amb Déu i permet l'entrada a la seva Església, que està sempre oberta per a nosaltres. Es creua aquest llindar quan la Paraula de Déu s'anuncia i el cor es deixa plasmar per la gràcia que transforma[2].

Són paraules que s'adrecen a cada un de nosaltres. La fe en Déu i en Jesucrist és el fonament de tota l'existència cristiana, allò que distingeix el deixeble de Crist d'altri. Abans d'atendre la petició de fer algun miracle, el Senyor esperava que els oients donessin proves d'aquesta virtut. Una vegada, als qui li preguntaven: *Com hem d'actuar per a fer les obres de Déu?* (*Jo 6, 28*), va respondre d'aquesta manera: aquesta és l'obra de Déu: *que cregueu en aquell que Ell [PS1] ha enviat.* (*Jo 6, 29*). En altres moments, l'Evangelí afirma clarament que de vegades

Jesús no feia prodigis a causa de la manca de fe dels seus interlocutors (cf. *Mt* 13, 58).

La fe és un do que Déu atorga gratuïtament als qui desitgen creure i estan disposats a acollir la gràcia en el cor i en l'ànima. Requereix aquesta virtut, en primer lloc, un coneixement adequat dels continguts concrets de la doctrina revelada, segons la capacitat de cadascú; l'objectiu del Catecisme de l'Església Catòlica o del seu Compendi és aquest. Mirem de llegir-los o rellegir-los també nosaltres amb calma durant aquest any, per conèixer millor la doctrina de la fe i ésser en condicions de transmetre-la a altres persones.

Tanmateix, un coneixement teòric - per dir-ho així- de la doctrina cristiana no és suficient. **Tenir fe en el Senyor** -explica Benet XVI- **no és un fet que interessa només a la**

nostra intel·ligència, l'àrea del saber intel·lectual, sinó que és un canvi que involucra la vida, la totalitat de nosaltres mateixos: sentiment, cor, intel·ligència, voluntat, corporeïtat, emocions, relacions humanes[3]. I afegeix una interrogació exigent: Però, ens preguntem, la fe és veritablement la força transformadora en la nostra vida, en la meua vida? O és només un dels elements que formen part de l'existència, sense ser allò determinant que la involucra totalment?[4].

És una pregunta que implica un examen de consciència profund, que cadascú ha de respondre amb sinceritat. Llavors descobrirem que podem i hem d'impregnar amb més fe la nostra vida corrent, esmerçar-nos seriosament per descobrir Déu que ens espera en els esdeveniments quotidians.

Sant Agustí deia que els creients «s'enforteixen creient»[5]. I sant Josepmaria afegia: ***Viure la fe és també transmetre-la als altres.*** Cal caminar al costat dels nostres amics i companys de feina, saber escoltar les dificultats que el missatge cristià pot suscitar en ells, comprendre'ls i demostrar que els comprenem, pregant alhora intensament per ells. Només així se sentiran compresos i il·luminats per la nostra conversa i podrem comunicar amb afecte i amabilitat l'Evangelí, la paraula viva del Senyor: mostrar les meravelles de l'esperit cristià, que harmonitza raó i fe, dóna resposta a tots els interrogants i aquieta les inquietuds del cor humà; d'aquesta manera els prepararem a desitjar els sagraments -la confessió, l'eucaristia- i a disposar-se convenientment per rebre'ls.

3. L'ordenació diaconal, i successivament la presbiteral,

afegeix a la missió comuna dels cristians algunes connotacions específiques, en les quals s'ha de manifestar la fe dels qui reben els ordes sagrats. Les considerarem breument seguint les preguntes que dirigiré als ordenands en nom de l'Església, abans de conferir-los el sagrament.

En primer lloc, els preguntaré si volen exercir el diaconat amb caritat i humilitat, com col·laboradors del bisbe i dels preveres, al servei del poble cristià. Amb la seva resposta afirmativa, els nous diaques manifesten el desig de seguir les petjades de Crist, Fill unigènit de Déu, que va voler fer-se servent de tots. Poseu sempre en ell la vostra mirada, fills meus, com a model suprem de disponibilitat en el vostre ministeri.

A continuació, han d'expressar la disponibilitat a custodiar amb

consciència pura el misteri de la fe, anunciant-lo amb paraules i obres segons l'Evangelí, amb plena fidelitat al magisteri de l'Església. Us heu preparat durant alguns anys mitjançant l'estudi profund de la doctrina catòlica. Seguint l'exemple de sant Josepmaria, us exhorto a dedicar cada dia un temps a aprofundir en les qüestions que concerneixen a la fe i a la moral. Us serà molt útil el Catecisme de l'Església catòlica, com ens ha recomanat el Sant Pare. És una font que enriqueirà molt les vostres homilies i la vostra predicació.

Rebreu també l'encàrrec de resar diàriament la Litúrgia de les Hores, donant veu a la pregària que l'Església eleva al cel en nom de tota la humanitat, i de distribuir la comunió als fidels. Aquesta proximitat a Jesús, realment present en el Santíssim Sagrament, ha de fer de vosaltres homes veritablement

eucarístics. Demaneu al nostre pare que obtingueu la gràcia de tractar sempre amb amor i reverència les coses santes, fins i tot les més materials, com ara els calzes, els copons, etc. Per la seva relació amb el Cos i la Sang del Senyor.

Presento les meves congratulacions als parents i amics dels ordenands. I, per acabar, faig meves les paraules amb què sant Josepmaria concloïa una homilia en l'Any de la fe que el papa Pau VI va proclamar el 1967. Exhortava els presents a proveir-se de les armes de la fe per vèncer les batalles de la vida cristiana, ***perquè sense la fe, manca el mateix fonament per a la santificació de la vida ordinària.*** I prosseguia: ***Fe viva, en aquests moments que ens acostem al mysterium fidei (1 Tm 3, 9), a la Sagrada Eucaristia; perquè anem a participar d'aquesta Pasqua del Senyor, que resumeix i realitza les***

misericòrdies de Déu envers els homes. Fe, fills meus, per a confessar que d'aquí a una mica, sobre aquesta ara, es renovarà l'obra de la nostra redempció. Fe per a assaborir el Credo i experimentar, entorn d'aquest altar i en aquesta assemblea, la presència de Crist, que ens fa cor unum et anima una(Ac 4, 32), un sol cor i una sola ànima; i ens transforma en família, en Església una, santa, catòlica, apostòlica i romana, que per nosaltres és tant com dir universal. Fe, finalment, filles i fills estimadíssims, per a demostrar al món que tot això no són cerimònies ni paraules, sinó una realitat divina, en presentar als homes el testimoni d'una vida ordinària santificada, en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i de santa Maria[6].

Sigui lloat Jesucrist!

.....
[1] Sant Josepmaria, homilia *Sacerdot per a l'eternitat*, 13-IV-1973.

[2] Benet XVI, Carta apost. *Porta fidei*, 11-X-2011, n. 1.

[3] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 17-X-2012.

[4] *Ibíd.*

[5] Sant Agustí, *La utilitat de creure* 1, 2.

[6] Sant Josepmaria, *Converses*, n. 123.